

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.482/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve utca 4-6.)
Az alperes képviselője:	dr. Pintér Gábor kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (15., 16. sorszámon)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 18.K.700.968/2023/14. számú ítélete

V é g z é s:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét 30.000 (harmincezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a helységlí Rendőrkapitányság állományában 2020. május 1. és 2023. április 30. között kinevezéssel ügyviteli segédelőadó (rendészeti) munkakört töltött be.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2020. május 1. napjától 2023. április 30. napjáig (a továbbiakban: perbeli időszak) terjedő időszakra bruttó 1.391.400 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét

az illetményalap 100%-ában határozta meg. Előadta, hogy a kinevezése szerinti munkaköre mellett ügykezelő munkakörbe tartozó feladatokat látott el. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 288/B. § (1)-(3) bekezdését jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek bruttó 1.391.400 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Döntését a Hszt 288/B. (1)-(3) bekezdéseiben, a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítás (a továbbiakban: ORFK utasítás) 1. mellékletében rögzítettekre alapította. Megállapította, hogy a felperes kapitányságvezető közvetlen irányítása alatt "A" besorolású ügyviteli segédelőadói munkakörben a kapitányságvezetői titkársági feladatokat látta el, munkaköri leírásában a szolgálatának kezdete óta szerepel a titkos ügykezelői és „T” ellátmány kezelői tevékenység, az ügyviteli segédelőadói munkakör mellett „titkos ügykezelői”, valamint „T” ellátmány kezelői feladatokat is ellátott. A titkos ügykezelés vonatkozásában a hetente beérkező minősített anyagokat érkeztette, vezetővel szignáltatta, iktatta, átadta az operatív tisztnek. Előkészítette az évenkénti felülvizsgálatot, az irattári anyagok átnézése után kiszedte a felülvizsgálandókat, jegyzéket készített róluk a minősítő vezető részére. A papíron történő felülvizsgálat után beiktatta a felülvizsgálati iratokat, gépen végrehajtotta azt, majd az anyagra rávezette a felülvizsgálat tényét. Jegyzéket vezetett róla táblázatos formában. Évente a biztonsági vezetővel elvégezte a minősített iratok ellenőrzését, „T” ügykezelési feladatai körében hetente érkeztek minősített iratok, melyeket iktatnia, szignáltatnia, postáznia kellett. Az elsőfokú bíróság indokolása szerint az ügyviteli segédelőadó (hivatali) munkakör, a „T” ellátmány kezelés és a „T” ügykezelés körébe tartozó feladatok eltérő tartalma és minőségéből következően eltérő munkakörbe tartozónak minősülnek, az ORFK utasítás 1. melléklete szerinti zárójeles pontosítás (pénzügyi, hivatali, rendészeti, bűnügyi stb.) is utal a szakterületi specifikumokra, és a „T” ellátmány kezelés nyilvánvalóan pénzügyi ismereteket, képzettséget igénylő, illetve tevékenységet jelentő feladatkör. Megállapította, hogy a felperes a napi munkaidejének egyes részeiben a „T” ellátmányhoz és a „T” ügykezeléshez kapcsolódó feladatokat végezte, ezért megbízási díjra jogosult. A megbízási díj mértékének meghatározása körében azt értékelte, hogy a felperes ügykezelői munkakörbe tartozó feladatokat valamennyi hónapban jelentős számban végzett, ezért az igényelt megbízási díj mértéke arányos.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[4] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítást, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Perköltség igénye nem volt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 288/B. § (1)-(3) bekezdéseiben, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazható, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) - (5) bekezdésében foglaltakat. Előadta, hogy a felperes nem látott el „T” ellátmány kezelést és titkos ügykezelői tevékenységet a beosztása mellett, annak tényét nem tartalmazta a kereset, továbbá a felperes személyes meghallgatásán nem utalt arra, azt egyik fél sem állította. Az ítélet nem a felperesre vonatkozó tényállást tartalmaz, melyből az elsőfokú bíróság helytelen jogi következtetést vont le. A felperes megbízási díjra nem jogosult, mert az ügykezelői feladat a felperes beosztásához tartozó alapfeladat. Nincs olyan norma, amely az ügyviteli segédelőadó munkakörben foglalkoztatottak feladatait kógens módon meghatározná, rájuk az Iratkezelési Szabályzatról szóló 40/2017. (XII. 29.) ORFK utasítás 90. pontjában foglaltak irányadóak,

ami tartalmazza, hogy ügykezelési szempontból milyen tevékenységet kell az ebben a feladatkörben dolgozónak ellátni. rendelkezéseket.

[5] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte, melynek összegét 30.000 forintban jelölte meg. Nem vitatta, hogy „T” ellátmánykezelést és titkos ügykezelést nem végzett, így ezek a per tárgyát nem képezhették. Érvelése szerint ugyanakkor az elsőfokú ítélet érdemben felülbírálnak, mert a bíróság a többletfeladatok mennyiségét feltárta, az azzal arányos megbízási díjjal való ellentételezés elvégezhető volt. Az ügyviteli segédelőadói és az ügykezelői munkaköri feladatai eltérőek, az ORFK utasítás alapján azok tartalma, annak egyes feladatai tételesen felsorolhatók.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[6] Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozott.

[7] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy az alperes a tényállás tisztázottsága és - ezzel összefüggésben - az indokolási kötelezettség tekintetében egyaránt eljárásjogi jogszabálysértést állított.

[8] A másodfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozott eljárásjogi jogszabálysértésekkel összefüggésben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítási és indokolási kötelezettségét a per érdemi eldöntésére kihatóan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható módon megsértette, ezért a fellebbezésben hivatkozott anyagi jogi jogsértések érdemben nem bírálhatók el. Az alperes a fellebbezésében a megállapított tényállás valóságtartalmát alappal vitatta, az elsőfokú bíróság által megállapított tények ellentétesek a bizonyítékok tartalmával.

[9] A perben jelentős tényeket az elsőfokú bíróságnak a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése értelmében a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint kellett megállapítania; az indokolásnak a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint tartalmaznia kell – egyebek mellett – a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, avagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A Kúria korábban több döntésében (Kf.III.45.162/2022/7. – BHGY KKJ-2023-96, Kf.III.45.131/2021/6. – BHGY K-KJ-2022-1187; Kf.III.45.133/2021/6. – BHGY K-KJ-2022-866) rámutatott arra, hogy a fenti eljárási szabályokat egymással összefüggésben kell értékelni, mivel a bizonyítékok szabad mérlegelésének a Pp. 279. § (1) bekezdésében – és a Kp. 78. § (2) bekezdésében – rögzített elve a Pp. 263. §-ában meghatározott, a tényállás szabad megállapítása elvéből következik, és annak legfőbb korlátját a bíróság Pp. 346. § (5) bekezdésében meghatározott indokolási kötelezettsége szabja. Az ítélet indokolása akkor jogszerű, ha a bíróság a tényállást a bizonyítékok tartalmával összhangban állapítja meg.

[10] Az ügyviteli segédelőadó (rendészeti) munkakörbe kinevezett felperes keresetében a Hszt. 288/B. §-ában foglaltakra hivatkozva a megbízási díj iránti igénye alapjaként azt

állította, hogy a perbeli időszakban a rendvédelmi igazgatási jogviszonya keretein belül, napi munkaidejének több, mint a felében a kinevezése szerinti beosztásától eltérő ügykezelő munkakörbe tartozó feladatokat (pl. iktatás, irattározás, postázás) látott el, amely munkaköröket a rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonyban foglalkoztatottak által betölthető munkakörökről és az azok betöltéséhez szükséges képesítési követelményekről szóló 15/2019. (III. 11.) ORFK utasítás 1. melléklete egymástól elhatárolva nevesíti. A felperes keresetéhez csatolta a munkaköri leírását, amely állítása szerint ügykezelői feladatokat is tartalmaz. Az alperes a felperes állításait nem, kizárólag a kereset jogalapját vitatta, mert véleménye szerint az ügykezelői feladatok a felperes beosztásához tartozó alapfeladatok.

[11] A másodfokú bíróság ezzel összefüggésben rámutat, az elsőfokú bíróság ítélete tartalmaz ugyan tényállást, azonban nem a jelen ügyre vonatkozóan, melyből következően a megállapított tényállás ellentétben áll a keresetben foglaltakkal, a bizonyítékokkal és a felek nyilatkozataival, így teljességgel iratellenes: a felperes nem a kapitányságvezetői titkársági feladatokat látta el, a munkaköri leírásában nem szerepel titkos ügykezelői és „T” ellátmány kezelői tevékenység, nem látott el ügyviteli segédelőadói munkakör mellett „titkos ügykezelői”, valamint „T” ellátmány kezelői feladatokat. Az elsőfokú bíróság az ítéletében nem vizsgálta és nem értékelte a felek tényállításait és a csatolt bizonyítékokat, hanem az abban foglaltaktól teljesen eltérő, a felperes által nem állított munkakör feladatainak ellátását állapította meg, majd abból vont le olyan következtetést, hogy a felperes a kinevezése szerinti beosztástól eltérő többletfeladatokat látott el.

[12] Alapvetés, hogy a bírói döntés megalapozottságát az indokolásnak kell biztosítania a valós tényállás megállapításával és a vonatkozó anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával (BDT2004. 1085.). A Kp. 2. § (1)-(3) bekezdésében előírt hatékony jogvédelem, a jogvita tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárásban történő elbírálása, a perkoncentráció, valamint az eljárási igazságosság érvényesülése megköveteli, hogy a bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményét az eljárási törvényekben megszabott módon, a szükséges mértékben értékelje. Amennyiben az elsőfokú bíróság e kötelezettségének nem tesz eleget, az a döntés érdemi elbírálását ellehetetlenítő olyan súlyos eljárási szabályszegés, amely az eljárás megismétlését teszi szükségessé. (Kúria Kf.45.162/2022/7.)

[13] Az elsőfokú bíróság a kereset alapján releváns tényeket nem tárta fel, tényállást a jogkérdések elbírálásához kapcsolódóan nem állapított meg. A másodfokú eljárásban az ítéltábla nem a kereset ismételt elbírálását végzi – a kereset elbírálásához szükséges tények megállapításának nincs helye –, hanem azt vizsgálja, hogy a jogerős ítélet megfelel-e a fellebbezésben megjelölt jogszabályoknak (Kúria Kfv.35.226/2023/8.). Érdemi döntést abban az esetben hozhat, ha a jogerős ítélet kétséget kizáróan tartalmazza a bíróság által megállapított tényállást, az annak alapjául szolgáló bizonyítékok értékelését, és abból a bíróság – jogszabályi rendelkezésekkel és az általa megállapított tényekkel alátámasztott okszerű jogi érveléssel bemutatott – jogi álláspontját (Kfv.I.35.507/2012/4.). Az elsőfokú bíróság a peres felek előadásával, az általuk nem vitatott tényekkel és a csatolt okiratok tartalmával ellentétes tényállást állapított meg, és az így megállapított tényállásból vonta le jogkövetkeztetéseit. Nem tárta fel a kereset szerinti tényállást, hanem attól eltérő, a felperes által nem hivatkozott feladatellátás tényeit állapította meg. Ennek okán - vagyis az ügyre vonatkozó bírói tényállás hiányában – a másodfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy az ügyet - így a megfogalmazott anyagi jogi kifogásokat - érdemben vizsgálni tudja.

[14] A fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Kp. 110. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.

[15] Az elsőfokú bíróság az új eljárásban a kereseti kérelem tartalma, a felek nyilatkozatai, valamint a rendelkezésre álló bizonyítékok és a per egyéb adatai alapján az érdemi döntést megalapozó olyan, az ügyre vonatkozó tényállást köteles megállapítani, amely teljes körűen tartalmazza a bíróság által megállapított tényeket (a bírói tényállást), így a vonatkozásban is, hogy a felperesnek melyek voltak a beosztásához tartozó feladatai, amelyekhez képest az általa állított többletfeladat végzést vizsgálni és minősíteni lehet. Másképpen fogalmazva: az előterjesztett kereseti igény mentén a releváns tényeket a rendelkezésre álló bizonyítékokkal, a periratokkal összhangban kell rögzítenie, majd a jogi álláspontját a jogszabályokkal, valamint a bizonyítékok értékelésével alátámasztva ellentmondásmentesen kifejtene. Fel kell tární, és arról ítéletében a periratokkal összefüggésben állóan számot adni (bemutatni), hogy a perbeli időszakban a felperes kinevezése szerinti beosztásához pontosan (tételesen) milyen feladatok tartoztak, emellett a kereseti hivatkozás szerinti ügykezelői feladatokat is ellátta-e, az konkrétan milyen feladatokat jelentett, s mindezek tükrében kell állást foglalnia arról, hogy az ténylegesen többletfeladat ellátását jelentette-e, amely megbízási díjra jogosít.

[16] A másodfokú bíróság a Kp. 110. § (3) bekezdése értelmében a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét megállapította, annak viseléséről az eljárást befejező határozatában az elsőfokú bíróság dönt. A felperes másodfokú perköltségét a Pp. 81. § (1)-(2) és 82. § (3) bekezdései, továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdései alapján a felperes által igényelt költségigénnyel egyezően állapította meg, mivel az ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényéhez képest a felszámított összegeket nem ítélte eltúlzottnak. Az alperes perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, így arról a másodfokú bíróságnak határoznia nem kellett.

[17] A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 9.

dr. Németh Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Farkas Ervin s.k.

előadó bíró

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

bíró